

rozsudku prvního soudu přiřčeném, avšak zjištění této skutečnosti o sobě nebylo způsobilým předmětem pro samostatný návrh určovací. Zamítl-li tedy odvolací soud určovací návrh, jako zákonu neodpovídající, ježto se nedomáhal ani zjištění nějakého práva žalobcova, ani právního poměru (§ 236 c. ř. s.) a ježto neměl náležitostí určovacího návrhu, tedy pro jeho formální nepřijatelnost, neposoudil věc s právního hlediska mylně, třebaš správně měl určovací návrh usnesením odmítnouti. Než to nemůže dovolateli prospěti, poněvadž i dovolací soud schvaluje názor, že určovací návrh tak, jak byl žalobcem učiněn, nemá povahu mezitímního určovacího návrhu a nemohlo mu v tomto doslovu býti vyhověno, i když nelze souhlasiti s odvolacím soudem, pokud v něm spatřoval návrh na plnění. Dovolací vývody, že napadený rozsudek uznal určovací návrh žalobcův věcně za důvodný a jen jeho formu neschválil, odporují spisům. Podle § 226 c. ř. s. má žaloba obsahovati mimo jiné i určitý žalobní návrh a soudy nesmějí jej měniti a přiřknouti něco jiného, než bylo žádáno (§ 405 čr.s.); podobně jest tomu i při mezitímním návrhu určovacím podle § 236 c. ř. s., o němž se také rozhoduje v rozsudkovém nálezu. Dovolání mylně doličuje, že prý bylo věcí nižších soudů, by doslov určovacího návrhu samy z úřadu upravily a, co tam nepatří, vymítily, a marně se dožaduje též na dovolacím soudu, by určovací návrh upravil tak, by měl potřebnou formu zákonnou, totiž »ž e ž a l o b c i p ř í s l u š í p r á v o«, by mu za obstarávání polní stráže byla žalovanou obcí placena zvláštní odměna 750 Kč ročně. To by již nebyla stylistická úprava, nýbrž věcná změna, k níž soud není oprávněn.

Čís. 11820.

Byla-li povinná strana odsouzena zaplatiti vymáhající straně určitou částku i s útratami sporu proti současnému vrácení určité věci, jest i odsouzení povinné strany k náhradě útrat závislé na vzájemném plnění vymáhající strany.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R II 151/32.)

Soud první stolice povolil exekuci na movitosti k vydobytí kupní ceny a k vydobytí útrat sporu. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka potud, že povolil exekuci jen proti tomu, že vymáhající věřitel současně vrátí dlužníku motocykl určité značky. Důvody: Podle exekučních titulů byla rekurentka odsouzena k zaplacení 13.260 Kč s přísl. proti současnému vrácení motocyklu. Jde tu tedy o případ § 8 ex. ř., kde plnění se má státi z ruky do ruky. Podle předpisu tohoto paragrafu není sice, jak mylně za to má rekurentka, zapotřebí, by vymáhající věřitel prokázal, že vzájemné plnění již bylo vykonáno nebo alespoň zajištěno a nelze mu ani uložit složení jistoty. Než podle § 54 čís. 3 ex. ř. bylo povinností vymáhajícího věřitele, by již v exekučním návrhu uvedl, že plnění se má díti z ruky do ruky a že tudíž exekuce provedena býti má podle předpisu § 25, druhý odstavec, poslední věta

ex. ř. Ano se tak nestalo musel k tomu přihlédnouti soud exekuci povolující a musel to vyznačiti v usnesení exekuci povolujícím.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající strany.

Důvody:

Stěžovatel domáhá se změny napadeného usnesení jen potud, pokud jím byla povolena exekuce pro útraty sporu proti tomu, že současně vrátí povinné straně motocykl, a žádá obnovení usnesení soudu první stolice, pokud jím byla povolena exekuce pro útraty sporu bez omezení. Vytýká rekursnímu soudu, že přehlédl, že jde o dva samostatné nároky, o nárok na vrácení kupní ceny a o nárok na zaplacení útrat sporu, z nichž jen první nárok jest prý závislý na vrácení motocyklu, nikoliv však nárok druhý, který jest samostatný a nezávislý na vzájemném plnění. Než stěžovateli nelze dáti za pravdu. Rozhodnutí čís. 4773 sb. n. s. a plenární usnesení ze dne 11. října 1927, pres 1200/25 čís. 7392 sb. n. s., jichž se dovolává, nehodí se na tento případ. Podle exekučního titulu byla povinná strana odsouzena zaplatiti vymáhající straně proti současnému vrácení motocyklu 13.260 Kč s úroky jakož i útraty sporu. Podle jasného doslovu exekučního titulu a i proto, že jde o příslušenství hlavního nároku (§ 912 obč. zák., § 54 druhý odstavec j. n., §§ 216 a 286 poslední odstavec ex. ř.), bylo odsouzení povinné strany k náhradě útrat právě tak, jako její závazek vrátiti kupní cenu, závislé na vzájemném plnění vymáhající strany, spočívající v tom, že tato současně vrátí motocykl, a rozhodl proto rekursní soud správně.

Čís. 11821.

V případě druhého odstavce § 109 c. ř. s. v doslovu čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., je lhotejno, z jakého důvodu adresát odepřel zaplatiti poplatek, zda proto, že nechtěl, či, že nemohl.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R II 233/32.)

Žalovaný odepřel zaplatiti za doručovanou soudní písemnost, načež poštovní orgán uložil písemnost u poštovního úřadu. Ježto se žalovaný k roku nedostavil, byl vynesena k žalobcovu návrhu rozsudek pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud zamítl odvolání, uplatňující zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Důvody: Odvolací důvod podle § 477 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn. Odepřel-li příjemce zaplatiti poplatek předepsaný za doručení, uloží doručující orgán písemnost u poštovního neb u obecního úřadu v místě doručení s účinky vyznačenými v prvním odstavci § 109 c. ř. s. podle čl. II. zák. ze dne 19.